

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν νάνταλλά-
ζουν: Το Τραγούδι της Λευταριάς (0) με
Κόμμα τών Φιλελευθέρων, Τιμασίην,
Γριδα, η Ρωμαία Κόρη (0) με Καμίλιαν,
Αμοσάγας Είφος, Κανόνι του Κιλκίς, Με-
λαγγόλιαν, Μυστηριώδη Αμαζόνα. η Νύμφη
του Αγαίου (0) με Αλπίριδα του Βενιζέλου,
Ελλάδα του Βενιζέλου, Εύγενή Γαλιόνη,
Ρεζεντάρ, Ήριδα, Αθέρρα, Αθήνη. η Νε-
ρόντα τών Ανθών (0) με Φρούσαν, Νεράϊ-
δαν του Βοσπόρου, και με δίε: η γένει τής
Νεράϊδας. η Έρωσ της Πατρίδος (0) με Τε-
λέσσαν, Δοξασμένον Ρήνον, Γερμανόπαιδα,
Ενδοξον Κάιζερ, Παφίαν Αφροδίτην, Ίτιαν,
Αγιοβιολέτιαν, Ρεζεντάρ, Πατρίδα Ηρώων,
Μελαγγόλιαν, Χουσανγίην, Ηρώα του 1913,
Βασίλειον τών Βουλγροκτόνων, Κυπριακήν
Αιτήν, Ζιζανάμ, Αλπίριδα του Βενιζέλου,
Αμμοσάγην, Ψυχόν, Ήριδα, Ρωμαίαν Κόρη,
Τρελλήν Ξανθούσαν. η Γερμανόπαις (0) με
το Γιά την Πατρίδα, Γιά τη Λευταριά, Τρα-
γούδι της Λευταριάς, Σύμβολον της Έλευθε-
ρίας, Έλληνικόν Μεγαλειόν, Έλληνοπούσαν,
Έλληνικήν Καρδίαν, Έλληνα, Μεγάλην Έλ-
λάδα, Δοξασμένον Ρήνον, Φιλίτην Έλλάδα.
η Δοξασμένο Εικόσινα (0) με Τιάσκον, Έλ-
λάδα του Βενιζέλου, Βασίλισσαν τών Αιδών,
Αλημονήτον Βοσπόρον. η Άκτις Ηλίου
(0) με Ίδιόροπην. η Νεαρός Ντέντενιβ (0)
με Κανόνι του Κιλκίς, Έλπίδα της Έλλάδος
Αθίνατο Κιλκίς. η Παμπόρηγο Διαβολάκι
(0) με Υπερασπιστήν της Έλευθερίας, Γεώ-
ργιον τόν Α', Πατριωτικόν Παλιόν, Βύρανα, Έ-
ρεϊκήν. η Μιμόδα (0) με Φρούσαν, Αορεάτ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια του 160ου Διαγωνισμού
Αυγούστου-Νοεμβρίου.

Αί λύσεις δεκταί μέχρι της 7 Νοεμβρίου

538. Δεξιόγραφος
Έργον του Πλάστου μέγα
Με πρόβλεπον ενόσω
Κ' έκαινο που αγαπούμε
Θλαί μας, φανερώσω.
Έστάλη υπό της Ωρειάς Κερκόρας

539. Λογοπαικτικός Δεξιόγραφος
Με ζών τρακτικόν
Μ' ερωτηματικόν
Και κάποιον ακρωτήριον,
Τι γίνεται; Μυστήριον;
Έστάλη υπό του Τσελλού Κεφαλληνίτου

540. Μεταγραμματισμός:
Βγάλε λάβδα, βάλε νί
Και τό θαύμα θά γινή;
Κάποιος μήνης θά χαθή
Κι' άλλος θά φανερωθή.
Έστάλη υπό του Έρωτος της Πατρίδος

541. Αναγραμματισμός
Όπως είμαι αν μαθήσης,
Ξαφτερώνω από τό χόμυ;
Έμ με αναγραμματισίσης,
Αν μη γύρο πούμε τό σόμυ.
Έστάλη υπό της Τροσκιούχου Έλλάδος

542. Έπιγραφή
ΙΑΨΑΛ
ΡΥΒΗ
ΟΟΕ
ΠΤ
Α
Ζητείται η άνάγνωσις της έπιγραφής τούτης.
Έστάλη υπό της Χάριτος

543-547. Μαγικόν Γράμμα
Τη άνταλλαγή ενός γράμματος έκάστου τών
κάτωθι λέξεων, δι' ενός άλλου, πάντοτε του
αυτού, να σχηματισθούν άνευ αναγραμματισμού
άλλαι τόσαι λέξεις:
Φίλος, Θώς, τόνος, έτος, λύρα.
Έστάλη υπό της Παναχαϊδος

548. Ακροστιχίς εξ αντιθέτων
Νά εύρεθούν αντίθετα τών κάτωθι λέξεων
τοιαύτα, ώστε τάχρηκα των νάποτελούν άγριον
ζών:
Όλιγος, ήμερος, γέρον, ψυχρός, νύξ, έγείρω.
Έστάλη υπό της Πραξίλλας

549. Έλλιπσοσύμφωνον
η - η - η - η - ε - ε - ε - α - α - α - ο - ο - ο - η - ε - ε
Έστάλη υπό της Νεράϊδας του Βοσπόρου

550. Γρίφος
Π Π 1
Π Π 1 θε 1
Ο ε ρ' οϊσθα 1 θε 1
Π Π 1
Π
Έστάλη υπό της Κυκλαμιάς

ΛΥΣΕΙΣ
τών Πνευμ. Ασκήσεων του 29ου φύλλου

366. Σάλων (σάλ, ώλ).—367. Σμύρνη-
σμίρνα.—368. Λαμία (λά, μά, α).—369. Α-
δάμας-Δαμασκός.
370. Ν Β Η Ε Μ Η Ι Ω
Ρ Υ Η Ι Ι Ε Ε Ι Α Ι
Β Ν Ο Σ Α Ι Ο Σ
Ο Σ Σ Α Ν Ο Σ

371. Ο Όσοις (ώς ή ρίς).—372-376.
Ατά του Ο: Βόλος, πόθος, όλη, φόρος, πό-
λος.—377. ΡΗΝΟΣ (Ροδανός, μΗλον Δα-
Νια, Γένουα, Όδησός).—378. Ο ύδών έυ-
τόν ταπεινωθήσεται.—379. Οί θεοί στυγοῦσι
τούς υπερβιάλους, (Είθε-εις τί γου-σίτους-
ύπερ φθ' άλλου.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[15'—160]

Τω αγαπητω μοι εξαδέλω Πανγυ. Κουδαρ
ερχομαι επί τη έορτή του χρόνια πολλά.
Τάνης Καραντζής.

[15'—1]61
Μυρίας εύχαριστίας τη Μελαγγολία.
Χρυσάλλης.

[15'—162]
ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ, ό Σύλλογος «Ανι-
κήτων» δέχεται προτεινομένην άτομικήν
ύποστήριξιν, διαθέτων 80 φύλους.

[15'—163]
ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ, εύχαριστώ θερμώς δι' υ-
ποστήριξιν. — Βονώ της Μανωλιάσας.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
δσων αι λύσεις, άδιακρίτως φυλλαδιον,
έληφθησαν από 7—13 Σεπτεμβρίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Ν. Α. Φραντζής, Μαρία Σκοπε-
λίτου, Θ. Γ. Γιαννουλόπουλος, Ίαμήνη Μ.
Φρέσκα, Α. Μαράφης, Ελένη Κ. Εδμόνδιου, Βά-
σρατ. Γ. Καραβάς, Α. Θ. Κωνσταντίνης, Α.
Α. Αντωνιάδης, Φιλελεύθερο Προσφυγάκι, Ιω-
άννα Θ. Μάρα, Χ. Τσαγάλης, Α. Ίωαννίδης,
Γερμανόπαις, Ε. Χάρτιαν, Α. Φρίντεμαν, Χ.
Βάλνερ, Γ. Όλσος, Ρ. Βαστιλλέο, Χ. Χρι-
σιάνσεν, Α. Α. Τζιώτης, Κατίνα Παπαναυ-
πούλου, Μόσα Α. Μπίστη, Έδστ. Κ. Μητό-
πουλος, Φ. Χάρτελ, Π. Βάλνερ, Ρ. Χριστιάνσεν.
ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Φ. Ι. Καλής.
ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ: Ελένη Χ. Σπηλιοπούλου.
ΑΡΓΟΥΣ: Α. Σ. Γεωργιόπουλος.
ΒΟΛΟΥ: Βασκοπούλα του Ηλίου, Α. Τσα-
χανάς.

ΙΘΑΚΗΣ: Μαρία Γ. Φερνάντιου, Σ. Γ. Φε-
ρεντίνο, Γεωργία Α. Αβγουστή, Μαρία Γ. Μα-
ταρόγια.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ν. Α. Δημητριάδης.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Κ. Κακτανάκης, Α. Ν. Θεοδο-
αίου, Περσεφώνη Θεοδοίου, Τσεράνης, Ν. Α.
Καράμπελας.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Κ. Α. Μαρτίνης, Ωραϊον Έυελ-
πάν.

ΚΗΦΙΣΣΙΑΣ: Κ. Εύταξίας.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Α. Παπαδόπουλος, Π. Καρά-
γιωργας, Α. Σ. Παπαστυρόπουλος, Β. Σ. Παπα-
στυρόπουλος, Κ. Κόλλιας.
ΛΑΜΙΑΣ: Πύρινη Ματιά.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Β. Κ. Αστεριάδης.
ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Κ. Π. Τριβελλάκος, Ι. Ν. Καρ-
μήτσας, Π. Α. Κανακίτης, Νατ. Ρουβινέτης.
ΔΕΥΚΛΙΑΣ: Α. Κ. Αλυμνιανίδης, Μ. Χρι-
στοδουλίδης.

ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: Δοξασμένο Στέμμα.
ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Ε. Α. Βασιλόνη, Θ. Γ. Γεω-
ργιάδης.
ΠΑΤΡΩΝ: Κ. Α. Σπηλιόπουλος.
ΠΑΦΟΥ: Π. Εύσταθίου.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Σ. Π. Παπιάς, Γ. Ε. Παπιάς,
Άννα Α. Στυλιανίδου, Ίαργένια Α. Στυλιανί-
δου, Ι. Κ. Καρανδίνος, Κ. Α. Αντύπας, Χ. Α.
Αντύπας, Γ. Γ. Σπηλιόπουλος, Α. Π. Μαστο-
γιώργος, Γ. Κ. Βέγγος, Θ. Α. Σακελλαρόπουλος,
Ι. Καλαμάτας, Μαργαρώ Γ. Κωνσταντά.

ΠΟΤΑΜΟΥ: Φ. Σ. Περούλης.
ΠΥΡΓΟΥ: Α. Σταματοπούλος.
ΡΕΘΥΜΝΗΣ: Έλ. Έμ. Μιχελιδάκης.
ΣΠΕΤΣΩΝ: Β. Ν. Γεωργιόπουλος.
ΣΥΡΟΥ: Ν. Ε. Λάρας, Ζωή Ε. Παύλου, Μα-
ρία Κοή, Αθηνά Σ. Αλεξάνδρου, Έδωγ. Π. Αγ-
γελίδης, Α. Ε. Λάρας Α. Α. Κοής.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Χο. Γ. Αελάκης.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Έλληνοκόν Στέμμα, Ι. Καπνίσης.
ΧΙΟΥ: Σ. Ν. Παζνός.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
Όλων τών ανωτέρω τών όνόματα ετέθησαν εις
την Κληρονομία και εκληρώθησαν οι εξής τρεις:
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Α. ΤΖΙΩΤΗΣ εν Αθήναις, ΙΑΣΩΝ
Ν. ΚΑΡΑΜΗΤΣΑΣ εν Αλυσει και ΑΗΜΗ-
ΤΡΙΟΣ Π. ΜΑΣΤΡΟΓΙΩΡΓΟΣ εν Πειραιεί, οι
δποιοί άνεργάσθησαν διά τρεις μήνας από της
Όκτωβρίου.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΟΝΤΕ τόμους της Δια-
πλάσεως και της Βιβλιοθήκης διά
να περιγράτε άφαιτα τάς άφας σας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστώμενον υπό του Ύπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις την χόραν ήμών ύπηρεσίας
και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

Table with subscription information: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΛΩΤΕΑ, ΕΚΔΙΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20, ΔΙΑΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Έτος 38ον.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΔΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια)

Όχι, δεν ήταν δυνατό! Η έκλογή
της έγγεινεν εύκολα. Θάπαντούσε στον
κρηματία, ότι προτιμά να μείνη μαζί
του. Και όμως εξακολούθησε να σιωπά,
γιατί η καλή Κολέττα αγαπούσε ακόμη

το μεγάλο της αδελφό,
πού την είχε πάρη όταν
έμεινε ολόμοναχη και,
ότι κι αν ήταν, είχαν έρ-
γατθή κι' αγωνισθή για
να την θρέψη. Πόσες φο-
ρές, στη μικρή κατοικία
της οδού Σεράπαντ, τον έ-
δλεπε την νύκτα, άργά,
να διαβάζη ή να γράψη,
και τού φώναζε από τό
κρεβάτι της: «Πιλάγιασε
τώρα και σύ, θά σοῦ πο-
νήση τό κεφάλι, πού δια-
βάσεις τόσην ώρα!» Κ'
έκείνος της άπαντούσε: «Γιά σένα έρ-
γάζομαι! αν δεν άγρυπνούσα απόψε,
αύριο τό πρωί δεν θάγες την τσοκολά-
τα σου!»

Η άπάντησις αυτή είχε χαραχθή
ετό παιδικό της μυαλό κ' έσυλλογι-
ζετό εκείνον πού άγρυπνούσε τότε γι'

αγάπη της. Έτσι μ'
όλη την επιθυμία πού
είχε να μείνη με τον
'Αλβαράδο, σιωπούσε δι-
στακτική...

Άλλά ό καλός άν-
θρωπος, πού την κρα-
τούσε τώρα στα γόνατά
του, ήθελε να πάρη την
άπάντησι πού έπερίμενε,
και σίγα την ξαναρώ-
τησε:
— Λοιπόν... Πές μου
την αλήθεια, Κολέττα.

Πές μου την, χωρίς κανένα φόβο...

Η Κολέττα είδε τότε κοντά της, πολύ
κοντά της, τό πρόσωπο του θετού της
πατέρα, πού έτρεμε από συγκίνησι, είδε
τά μεγάλα του μάτια, έτοιμα να δα-
κρύσουν με την ιδέα ότι θά την απο-
χωρισθή, και — δεν
μπόρεσε πιά να βχ-
στάξη.

— Μπαμπά!.. έ-
φώναζε μόνο.
Κι' άγκά-

Οι άραπάδες έμειναν κηχαμδοί μπροστά σε τόσα λούσο... (Σελ. 343, στ. β').

λίασε τό λαιμό του σφιχτά, πολύ σφιχτά.
Ο 'Αλβαράδο άφισε κραυγή χαράς.
Αυτό ήταν! Πρώτη φορά άκουγε την
Κολέττα να τον σωνάζη μπαμπά με
τόση τρυφερότητα, με τόση συγκίνησι,
χωρίς να προσθέτη στη γλυκειά λέξι
και τό επίθετο «Βραζιλιανός», πού άλ-

Έτσι έξεστράτευσε ό ντά Σίλβα ντε 'Αλβαράδο...

λη φορά της έδινε χαρακτήρα μλλον
άστείο... Όχι, όχι! σήμερα ήταν άλλο
πράγμα! Τον έλεγε μπαμπά μ' όλη
της την σοβαρότητα. Και ό Βραζιλια-
νός θά της έδειχνε, ότι ήταν πραγμα-
τικώς ό μπαμπάς της.

Δυστυχία 'ς εκείνον πού
θά πήγαινε τώρα να του
την πάρη!..

Ο Έρρίκος παρακο-
λούθησε με συγκίνησι την
μικρή αυτή σκηνή. Κι'
άμια τελείωσε, έπιασε τό
χέρι της Κολέττας, της τό
έσφιξε και της είπε:

— Μπαράβ!.. σε συγ-
χαίρω. Έδιάλεξες καλά
τόν προστάτη σου, γιατί
μπορώ εγώ να σε διαβε-
βαιώσω, ότι ό αδελφούλης
σου 'Αγκλάς είναι ό χειρό-
τερος τών ανθρώπων!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Βραζιλιανά μαργαβάλια

Είχαν περάση τρεις ή-
μέρες από τη συνάντησι της
Κολέττας με τον αδελφό
της, αλλά ό 'Αγκλάς δεν είχε φανή
στο Έσενδοχεϊο για να γυρέψη την ά-
δελφή του, όπως της τό είχε ύποσχεθή
και όπως παρακαλούσε να τό κάμη ό
Έρρίκος.

Θα τό σκέφθηκε φαίνεται ό κακούρ-
γος και θά τό βρήκε επίκίνδυνο. Άν,
πραγματικώς, ό 'Αλβα-
ράδο, δεν του έδινε τό
κορίτσι με τό καλό, θά-
ναγκάζετο να επικαλεσθή
τη βοήθεια της εξουσίας,
και θά έπρεπε να δώση έ-
ξηγήσεις γιατί άφισε την
αδελφή του μόνη στη Γα-
λία κ' έφυγε για την Αμε-
ρική, και γιατί από τότε
δεν έφρόντισε καθόλου γι'
αυτή. Όλ' αυτόθά του ήταν
πολύ όχληρά. Κ' έτσι ά-
νέβαλλε φρόνιμα την επί-

σκεπί του στο Ξενοδοχείο 'Οβενίνα. Ο κτηματίας, από τόλλο μέλος, δεν έδειχνε πώς συλλογίζεται καθόλου την συνάντησί εκείνη τής Κολέττα με τον άδελφό της.

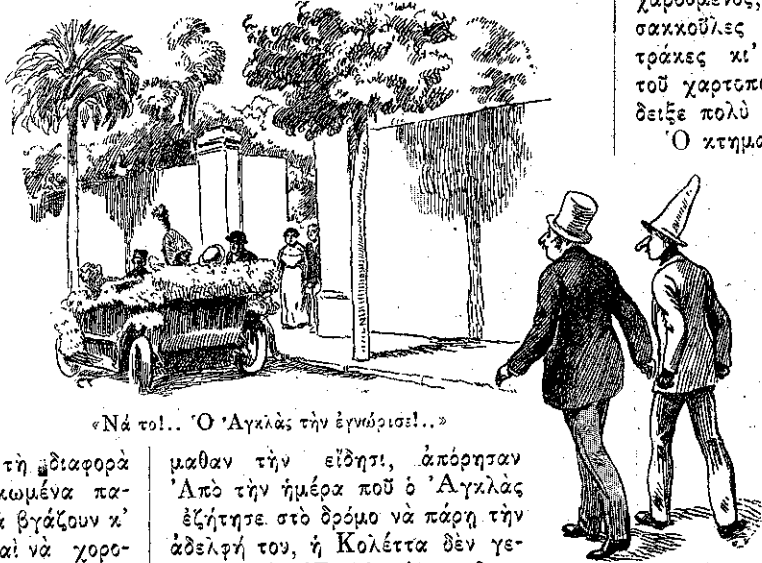
Ήταν αποκορη ές κ' έννοούσε να διασκεδάση τής τελευταίης ήμερες, σ τ ο Ρίο, με τὰ παιδιά. Γι' αυτό τους μιλούσε τώ ρα διαρκώς. Καί τ ο σ χέδιό του ήταν να βγούν στους δρόμους με άμάξι άνθος στολισμένο πολυτελές τ α τ α και να παίξουν χαρτοπόλεμο «πou να πάη καπνός».

Είπε πολύ ρούμενος... (Σελ. 342, στ. γ') περίεργα τὰ καρναβάλια στο Ρίο - 'Γανέρο. Διαρκούν σχεδόν ένα μήνα και 'ς όλο αυτό τ ο διάστημα, ή σοβαρή ζω ή σταματάν σχεδόν στην πρωτεύουσα τής Βραζιλίας. Δεν βλέπεις στους δρόμους παρά μα- σκαράτες, άμάξια στολισμένα και μάγες με κομφοτί και με άνθη. Οι μαυροι και οι μιγάδες, άνδρες και γυναίκες, είναι οι κύριοι του δρόμου. Όλο τον χρόνο μαζεύουν λεπτά, για να τὰ ξοδεύσουν άλύπητα στα καρναβάλια. Μήνες προτή- τερα ή άραπίνες ετοιμά- ζουν τ ο αποκορηάτικο κο- στούμι τους, που είναι συ- νήθως ούρανή ή κόκκινο, με χρυσά και άσημένια στολι- δια. Οι άραπάδες πάλι ντόνουνται σαν τζέντλεμαν (*) τής τελευταίας μόδας, με τ ή διαφορά ότι, επειδή κάποτε τὰ βερνικωμένα πα- πούτσια τους στενεύουν, τὰ βγάλουν κ' έξακολουθούν να τρέχουν και να χορο- πηδούν ξιπόλυτοι.

Κρονίων, ει ύπνέται; όχι μόνον δεν ύπακούουν τούς κυρίους των 'ς όλο τ ο διάστημα των καρναβαλιών, αλλά έχουν και τήν άξίωσι να τους επιβάλλουν τήν θέλησί των. Οι μαγειρίσσεσ έξαφνα γυρίζουν στο σπίτι άφου περάσουν ή μα- σκαράτες και άφου καούν τὰ πυροτε- χνήματα, χωρίς να τής μέλη άν επέ- ρασε προ πολλού ή ώρα του γεύματος ή του δείπνου. Όσο γι' αυτές, δεν πει- νοών καθόλου, γιατί έξω έφαγαν ένα σωρό λιχουδιές. Έτσι, στα σπίτια μα- γειρεύουν ή κυρίες μόνες τους ή βγαί- νουν κ' αυτές να φάγουν έξω και να λάβουν μέρος στον χαρτοπόλεμο.

Οι πλουσιώτεροι νοικιάζουν άμάξια, που εκείνες τής ήμερες είναι ακριβάτατα, και άρχίζει μια παρέλασις, έν αναίθο- κατέβασμα, που διαρκεί ώρες ολόκλη- ρες στην Κεντρική Λεωφόρο. Συχνά, μεταξύ δυ άμαξιδιών, συνάπτεται δεινή μάχη με κομφοτί. Τάλλα τότε σταμα- τούν, για να τήν παρακολουθήσουν μ' έ- ξυπνα σχόλια και με γέλια δυνατά, στο τέλος δέ με γιούχα για τόν νικη- μένο, που σπεύδει να έξαφανισθή στο βάθος του άμαξιδίου του.

Ο φίλος μας λοιπόν 'Αλβαράδο είχε παραγγείλη ένα άνθοστλίστο αυτοκί- νητο για τήν τελευταία Κυριακή.

«Νά το!... Ο 'Αγγλάς τήν έγνώρισε!...»

μαθαν τήν είδησι, απόρησαν Από τήν ήμέρα που ο 'Αγγλάς εζήτησε στο δρόμο να πάρη τήν άδελφή του, ή Κολέττα δεν γε- λούσε πιά. Έσυλλογίζετο διαρκώς, και με κάποια τύφι, τόν μεγάλο τής αδελφό, που τόν έγκατέλειπα για να μείνι με τόν Βραζιλιανό της μπαμπά.

Τὰ λόγια που έξέρυγαν από τ ο στόμα του 'Ερρίκου, τήν έβασάνιζαν κ' έπρο- σπάθητε να τόν κάμη να έξηγηθη.

— Γιατί μου είπες, τόν ρώτησε, ότι ο άδελφός μου δεν είναι καλός άνθρωπος; — Γιατί αυτή είναι ή άλήθεια, άπο- κριθηκε ή συχα ο μικρός ήθσοιός.

— Αλλά μ' όλη τής τήν έπιμονή, ή Κολέττα δεν μπόρεσε να τού άποσπάση

τίποτε περισσότερο. Ο μικρός μας φίλος, που έροβείτο μήπως είχε πη και πάρα πολλά, κρατούσε τώρα φρόνιμη σιωπή και, όσο κ' αν τόν παρακαλούσε ή Κολέττα, δεν τής άπαντούσε παρ' αυτό:

— Άδύνατο να σου τὰ διηγηθώ τώρα όλα. Δεν είναι άκόμη καιρός. Αλλά σε λίγο θα τὰ μάθης. Μόλις μου δώση ο κ. 'Αλβαράδο τήν άδεια να μιλήσω, να σου πω πράγματα, που θα φρίξη!

Έννοείται, ότι τὰ μισόλογα αυτά δεν καθυτύχαζαν τήν Κολέττα, άλλ' άπε- ναντίας έμεγάλωναν τούς φόβους τής. Ο 'Ερρίκος πάλι δεν έννοούσε τήν και- νούργια ιδιοτροπία του Βραζιλιανού. Ένόμιζε, ότι ύπερ' άπ' όσα συνέβησαν, ύπερ' άπο τής τρεβέρες του 'Αγγλάς, τ ο καλλίτερο που είχε να κάμη ο κ. 'Αλβαράδο δεν ήταν βέβαια να πάρη έν άμάξι και να γυρίξη στους δρόμους τήν τελευταία Κυριακή!

Μήπως, — έσυλλογίζετο με λύπη, — βλέπαι ότι δεν πήγαιναν να τού πάρουν τήν Κολέττα, ο κτηματίας έσκόπευε ναρίση άκαταδίωκτο τόν 'Αγγλάς; Και όμως ήταν τώ ρα ή μόνη του έλπίς... Ο δυνατός κ' έξυπνος αυτός Βραζιλιανός που έκυριεύσε τή Λευκή Οικία, θά μπό- ρούσε, αν ήθελε, να τσακώση και τόν κατούργο...!

Το μεσημέρι, όταν ο κ. 'Αλβαράδο έγύρισε στο ξενοδοχείο, γελαστός και χαρούμενος, με ολόκληρο φορτίο από σακκούλεσ με κομφοτί, σερπαντίνεσ, τράνεσ κ' άλλα διάφορα πυρομαχικά του χαρτοπολέμου, — ο 'Ερρίκος δεν έδειξε πολύ μεγάλο ένθουσιασμό.

Ο κτηματίας είδε τὰ κατατασμένα μούτρα του παιδιού κ' έβα- λε τὰ γέλια.

— Φαίνεται, είπε, ότι έ- σένα, 'Ερρίκε, δεν σου πα- ραρέτουν τὰ καρναβάλια.

— Κατὰ τὰς περιστά- σεσι; άποκρίθηκε ο μικρός.

Ο 'Αλβαράδο καμώθηκε πώς δεν καταλαβαίνει.

— Πώς; είπε' κατὰ τὰς περιστάσεις; Καί θέλεις καλ- λίτερη «περίστασι» από σή- μερα για χαρτοπόλεμο; — Δεν είναι ή τελευταία Κυ- ριακή;

— Έπειτα έπρόσθεσε: — Καλλίτερα όμως που δεν σάρεσει αυτή ή διασκέδασις, γιατί δεν είχα σκο- π ο να σε πάρω.

Και λέγων αυτά, ο κτηματίας έκύτταξε τόν 'Ερρίκο με τόσο πονηρό βλέμμα, ώ- στε ο μικρός μας φίλος έμάντευσε ότι κά- τι τρέχει... Έπειδή όμως ήταν παρούσα κ' ή Κολέττα, περιωρίσθηκε ναποκριθ ή, με μία έγκαρτέρισι που τήν έξέπληξε:

— Α, δεν θα με πάρετε και μένα; Πολύ καλά' θά μείνω στο ξενοδοχείο.

'Αλλά ή Κολέττα δεν τ ο έννοούσε αυτό και διαμαρτυρήθηκε για τήν άδικία.

— Γιατί, έρώναζε στον μπαμπά της, δεν θέλετε νάλλη μαζί μας κ' ο 'Ερ- ρίκος;.. Είναι τιμωρία;

Ο 'Αλβαράδο έκύτταξε πρώτα τόν 'Ερρίκο, άλλαξε μαζί του ένα βλέμμα έκφραστικό, κ' έπειτα άποκρίθηκε:

— Ναι, είναι τιμωρία... κ' αυτός ξε- ρεσι γιατί... Άλήθεια, μικρέ!

Η Κολέττα δεν επέμεινε. Άρκετὰ έξυπνη ώστε να καταλάβη άμέσως, ότι κ' άλλο μυστήριο έκρύπτετο εδώ, έκα- με κανονική μεταβολή και βγήκε από τ ο ζωμάτιο. Ήθελε να τους δείξη μ' αυτό, ότι «δεν έτρωγε άχυρα»...

* * *

«Αμα ο 'Ερρίκος έμεινε μόνος με τόν κτηματία, τόν ρώτησε με άγωνία:

— Συμβαίνει τίποτα, κύριε 'Αλβα- δο;... Έχετε είδησεις από τόν 'Αγγλάς;

— Α, κατεργάρη! έρώναζε ο Βρα- ζιλιανός γελών και κτυπών χαϊδευτικά τ ο μάγουλο του παιδιού' άμέσως μφρί- στηκες ότι κάτι λάκκον έχ' ή φάβα και ότι ο σενιόρ ντά Σίλβα ντέ 'Αλβαράδο δεν πάει να κάνει χαρτοπόλεμο άπλώς για διασκέδασι!..

— Μπᾶ! έκαμε ο 'Ερρίκος, δεν ήταν δύσκολο να τ ο καταλάβω. Προ τριών ήμερών δεν έκηρύξατε τόν πόλεμο άναν- τιόν του 'Αγγλάς, που θέλησε να σας πάρη τήν Κολέττα;... Ήμουν λοιπόν ήττος και βέβαιος... Άνθρωπος σαν και σας, δεν μπορεί νάχη παρά ένα λόγο.

Η διπλωματική αυτή άπάντησις ευχάριστη πολλό τόν κτηματία.

— Καί όμως, είπε, έγάλατες τὰ μούτρα σου, όταν είδες τὰ κομφοτί... Μ' αυτά, συλλογίτηκες, θά πολεμή- σωμε τώ ρα ένα τέτοιο κατούργο;... Έ, δεν είχες άδικιο! Δεν ξέρεις έσύ ότι τὰ πιό άλλόκοτα όπλα είναι κάποτε τὰ πιο επικίνδυνα. Έννοια σου όμως, με κομ- φοτί θά τσακίτω σήμερα τόν κύριο 'Αγ- κλάσ και με σερπαντίνεσ θά τόν δέτω!

Ο 'Ερρίκος ήξευρε άρκετὰ καλά τόν 'Αλβαράδο, ώστε να μην έκπλαγή πολύ άπ' αυτά τὰ λόγια. Έντούτοις έτόλ- μησε να ζητήση μερικέσ έξηγήσεις.

— Σήμερα λοιπόν θα τσακώτετε τόν γαμπρό μου; ρώτησε.

— Το έλπίζω.

— Με τὰ κομφοτί;

— Με τὰ κομφοτί... Έλα τώ ρα, φθάνει. Δεν θά σου πω τίποτα άλλο. Έγε μόνο ύπομονη ως το βράδυ, κ' έλ- πίζω νακούσης ευχάριστα.

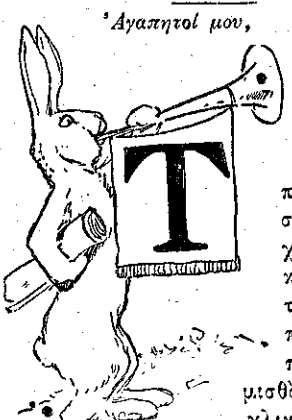
* * *

Μετὰ τ ο πρόγευμα, στη μία, τ ο άν- θεστλίστο αυτοκίνητο στάθηκε μπροστά στην πόρτα του ξενοδοχείου, όπου τ ο τριγύρισαν άμέσως πολυάριθμοι περιέρ- γαι, μαυροι και άσπροι, θαυμάζοντες τόν πολυτελή και καλαίσθητο στολισμό του.

Όταν ήλθαν σε λίγο οι ύπνέται του ξενοχείου και φορτώσαν στο άμάξι όλα εκείνα τὰ πακέτα και τής σακού- λεσ με τὰ «πυρομαχικά» που είχαν ά- γοράση ο Βραζιλιανός, οι άραπάδες έμειναν έκθαμβοι μπροστά σε τόσο λου- σο και σε τόση άφθονία.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ 'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΚΙ' ΑΛΛΟΣ ΜΙΚΡΟΣ ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ

«Αγαπητοί μου,
ΗΝ άλληφο ρά σὰς μί- λησα για κά- ποιο μικρόν 'Ιρλανδό, που έφευρε μιὰ σπουδαία βαφή χωρίς ανέλινα, και που κα- τάρθωσε να πάρη άμέσως προνόμιο και μισθό από τήν 'Αγ- γλική Κυβέρνησι.

Προχθές εδιάβασα σε μιὰ έφημερίδα, ότι κ' άλλα παιδιά, τώ ρα με τόν πόλεμο, καταγίνονται εις έφευρέσεις πολεμικέσ ή βιομηχανικέσ, — που επάνω-κάτω είναι τ ο ίδιο, γιατί με τή βιομηχανία (και για τή βιομηχα- νία, αν θέλετε,) γίνονται οι πόλεμοι. Καί θα σας διηγηθώ τήν περιέργη ίστο- ρία ενός παιδιού δώδεκα χρονών, από τ ο Λονδίνο, που ετύχησε να κάμη μιὰ μικρή τελειοποίησι στο τούφεκι των στρατιωτών.

Τόν περασμένο χειμώνα, τ ο 'Εγγλε- ζάκι αυτό έτυχε ναρρωσθήση. Έμεινε λοιπόν στο σπίτι και στο κρεβάτι κάμ- ποσ έβδομάδες. Σ' αυτό τ ο διάστημα, και ή μάλιστα τής τελευταίης ήμέρες τής αναρρώσεως, τ ο παιδί εδιάβαζε, έσχε- διάζε, έξωγράφιζε κ' έπαίξε, όπως κά- νουν όλα τὰ παιδιά, όταν είναι ύπαρче- ωμένα να μένουν στο κρεβάτι. Μιά μέρα, μέσ' στα παιγνίδια του, ζωγρά- φισε κ' ένα τούφεκι. Αλλά δεν ξέρω πώς τού ήλθε, — ίσως και κατὰ λάθος, — να κάμη στο σ χέδιο μιὰ παραλλ- λα γ ή. Εκεί δηλαδή που τ ο άντέ- γραφε, τού άλλαξε μιὰ λεπτομέρεια. Άφου βαρέθηκε τή ζωγραφική, πέταξε τ ο σ χέδιό του και κοιμήθηκε. Έστερα που ξύπνησε, έπιασε άλλο παιγνίδι...

Το βράδυ όμως όταν γύρισε από τήν εργασία του ο πατέρας και μπήκε στην κάμαρα να ιδη πώς είναι ο μικρός του άρρωστος, έσκυψε και σήκωσε από κάτω ένα χαρτί.

— Μπᾶ! έκαμε, άφου τ ο κύτταξε μιὰ στιγμή' έσύ έξωγράφισες αυτό τ ο τούφεκι; — Έγώ, βέβαια... Είναι καλό;

— Ναι, ναι, πολύ ωραίο... Αλλά έχει ένα μικρό λάθος. Έδώ, από πίδα, τ ο σι δ ε ρ α κ ι αυτό δεν είν' έτσι.

— Το ξέρω, άποκρίθηκε τότε με τούπε ο μικρός' αλλά τώκαθα έγω, έ- πίτηδες. Έτσι μου φαίνεται καλλίτερα. Δεν βρίσκετε και σεϊς;..

Τώπε άρα γε για να μπαλώση τ ο λάθος του; Αδιάφορο! Ο πατέρας τ ο πήρε τούς μετρητοίς. Καί κάμποση ώρα έμεινε να κυττάξη τ ο σ χέδιο, συλ- λογιζόμενος αν πραγματικώς τ ο σι- δε ρ α κ ι εκείνο «έτσι ήταν καλλι- τερα»; Σε τί συμπέρασμα έφθασε άρα γε; Έ, ο πατέρας δεν είχε και πολ- λές ειδικέσ γνώσεις. Έμεινε με τήν άμφιβολία. Αλλά, για να ευχαριστήση τόν άρρωστό του, έκρινε καλό να χα- μογελάση και να τού πη :

— Μπράβο! έσύ, βλέπω, έκαμες μιὰ έφευρέσι. Φαντάσου να τήν παραδέχουν- ταν τ ο Υπουργείο των Στρατιωτικών!

Αυτό έφθασε, για να πεισθή άμέσως ο μικρός, ότι ή άρρωστεια του τόν έ- καμε έφευρέτη. Καί από τή στιγμή έ- κεινή, άλλο δεν έσυλλογίζετο παρά πώς να χρησιμοποίηση τήν έφευρέσι του.

Χωρίς να πη σε κανένα τίποτα, — μι- λιά! — άντέγραφε καθαρώτερα τ ο πρώτο σ χέδιο, έκαμε και μιὰ έκθεσι «άναλυ- τική», έκαμε κ' ένα γράμμα σαν ανα- φορά, και όλα μαζί, σ χέδιο, έκθεσι και γράμμα, ταστειλε κρυφά στο Υπουρ- γείο. Δεν εδυσκολευθήκη γι' αυτό. Χαρι- τικά και φακέλλους είχε στην κάμαρά του. Είχε άκόμη κ' έναν ύπνέτη, που άνέλαβε πρόθυμα να ρίξη τ ο γράμμα του μικρού του κυρίου στο ταχυδρομείο, και να μνή τ ο πη ούτε τού μπαμπά, ούτε τής μαμμιάς...

Κι' ο μικρός έπερίμενε. Σηκώθηκε από τ ο κρεβάτι, βγήκε από τήν κά- μαρά του, βγήκε κ' άπ' τ ο σπίτι, έα- ναπήγε και στο σχολείο, — κ' όλο περί- μενε... Πέρασαν ήμέρες, εβδομάδες, μή- νες... Άρχισε πια να πελπίζεται. Δεν θάταν τίποτα ή έφευρέσις του. Ο μπα- μπάς τόν πήρε στο λαιμό του με τ ο κομ- πλιμέντο του και τόν έκανε να γίνη «ρε- ζιλής» στον κ. Υπουργό...

Κι' έξαφνα μιὰ μέρα, εκεί που δεν περίμενε πια τίποτα, να σου και τούρ- χεται ένας φάκελλός χονδρός, μεγάλος, έπίσημος, με τήν σφραγίδα τού Υ- πουργείου των Στρατιωτικών! Τον άνοι- γει — και τί να βρη μέσα; Ένα τέσι τριών χιλιάδων λιρών! Ω, θαύμα! Η έ- φέυρεσις είχαν έγκριθ ή από τήν ειδική Έπιτροπή τού Υπουργείου και τὰ χρή- ματα εκείνα ήταν ή κμοιθή τού έφευρέ- τη!.. Έτσι τ ο τούφεκι τού 'Αγγλου στρα- τιώτη θά έχη τώ ρα μιὰ τελειοποίησι, που τ ή βρήκη παίζοντας ένα παιδί δώ- δεκα χρονών! Τί ευτυχισμένο!..

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

(*) Όπως ετών καιρο τών Ρωμαϊκών (**) Ίδε είκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 334.

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΔΙΑΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια).

'Αλλ' ή προφύλαξις του ήτον όλως-διόλου περιττή. Κανείς δέν έδωσε την έλαχίστην προσοχήν εις τόν Τώνη, ό όποιος ήμπορέσε, με όλην του την άνεσιν, να έρευνήση όλον τό πλοϊον.

'Επεσκέφθη ούτω τό ύπόστρωμα, την τραπεζαρίαν, τά σαλόνια, τούς θαλαμίσκους όλους. 'Αλλά πουθενά, ούτε ήχος Ναδίας. Ωρισμένως τό κοριτσάκι δέν εύρίσκειτο μέσα εις την θαλαμηγόν!

'Ο Τώνης ήτοιμάζετο να εξέλθη με τάς ίδιας προφύλαξεις, όταν έξαφνα μία άλλη ιδέα τώ ήλθε. Μήπως ή Ναδία εύρίσκειτο εις τό κύτος;

'Ηρχισε τότε να καταβαίνη τάς κλίμακας και, αφού έπέρασε από τό μηχανοστάσιον, κατήλθε δια τής μακράς σιδηρής κλίμακος, ή οποία ώδήγει εις τό κύτος. Φθάσας εκεί, ήρχισε να φωνάζη εις τά σκοτεινά:

— Ναδία! Ναδία!..

'Επειτα, συλλογισθείς ότι ή μικρά δέν θα ένθυμείτο ίσως αυτό τό όνομα, την έφώναξε μ' εκείνο πού τής είχε δώσῃ ό ίδιος:

— Μιμόζα!.. αγαπητή μου Μιμόζα!.. είσαι εδώ;..

Καμία απάντησις! 'Η Ναδία δέν εύρίσκειτο ούτε εις τό κύτος. 'Ο Τώνης δέν είχε λοιπόν να κάμη άλλο, παρά να εξέλθῃ από την θαλαμηγόν, πριν ή ό πρίγκηψ Βόρις, επιστρέφων, ήθελε δώσει την διαταγήν του απόπλου.

'Ητοιμάσθη λοιπόν νανέλθῃ εις τό κατάστρωμα, όταν, έξαφνα, ένας κρότος τόν έκαμε νανατριχιάσῃ από κεφαλῆς μέχρι ποδών: 'Η θαλαμηγός εκινείτο. 'Η θαλαμηγός απέπλεε.

'Εξέβαλε κραυγήν και ήρχισε να ναβαίνῃ. 'Αλλ' ήτο άργά. 'Όταν έφθασεν εις τό κατάστρωμα, τό πλοϊον είχαν ήδη απομακρυνθῆ από την προκυμαίαν. Και ό δυστυχῆς γκρουμ έδλεπε με τρόπον τά σπιτία της και τά παραπήγματα να βυθίζωνται, να χάνωνται όλονέν εις τό έσπερινόν σκότος.

'Η θαλαμηγός, αφού έστράφη περι έαυτήν, διημύνητο προς την έξοδον του λιμένος, ή οποία έφαινετο εις απόστασιν πεντήκοντα μέτρων, διακρινομένη από μίαν λάμψιν έρυθράν και μίαν λάμ-

ψιν πρασίνην. 'Η πρώτη σκέψις του Τώνη ήτο νανατριχίθῃ εις την κουπαστήν και να πηδήσῃ εις την θάλασσαν. 'Ηξευρε να κολυμβᾷ και ήμπορούσεν ούτω να σωθῆ.

'Ωρμησε πραγματικώς δια να τό κάμη, άλλ' έσταμάτησεν έξαφνα ως απολιθωμένος.

Είχεν ιδῆ, διεθυνόμενον προς αυτόν, τόν πρίγκηπα Βόρις, ό όποιος, περιπατών επί του καταστρώματος, απέλαμβάνε τό λαμπρόν θέαμα τής νυκτερινῆς φωταγωγῆσεως του Μόντε-Κάρλο.

'Εντρομος, ό Τώνης έτρεξεν όπίσω από την καπνοδόχον κ' έκρύφθη εκεί, δια να μήν τόν ιδῆ, χωρίς να σκεφθῆ ότι τό πλοϊον, τό οποίον διήρχετο τώρα μεταξυ των δύο κυματοθραυστών, θα εύρίσκειτο μετ' όλίγον εις τό ανοικτόν πέλαγος και τότε κάθε άπόπειρα φυγῆς θα ήτο ματαιία...

Ούτω, χωρίς να τό έννοήσῃ, ό Τώνης ενεργεί αϊμαλάτως του πρίγκηπος. Και κρυμμένος εκεί όπίσω, εις τό σκότος, δέν είδεν ούτε τούς ανθρώπους, εϊ όποιοι ενεφανίσθησαν την στιγμὴν εκείνην εις την προκυμαίαν.

'Ήσαν ό Ίβάν και οι άστυνομικοί, οι όποιοι έφθαναν πολύ άργά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Αϊ χ μ α λ ω τ ο ς !

Κρυμμένος πάντοτε όπίσω από την καπνοδόχον τής θαλαμηγού, ό δυστυχῆς Τώνης διηρωτᾷτο πώς θα έτελείωνεν ή άπροσδόχτος αυτή περιπέτεια.

Δέν ήμπορούσε, τωόντι, να έχῃ πλέον καμμίαν έλπίδα διαφυγῆς. Και τό μόνον πού έσκέπτετο τώρα, ήτο πώς να μη πέσῃ άμέσως εις τά χέρια του ανθρώπου εκείνου, τόν όποιον έθεώρει ως τόν φοβερώτερον των έχθρών του. Διότι ό Μάριος, ό συνένοχος του, θα τόν έπιηροφόρησε βεβαίως τί ρόλον έπαιζεν εις αυτήν την ύπεθεσιν ό μικρός γκρουμ κ' εναντίον του βέβαια θα εξέσπα όλος ό θυμός του κακού πρίγκηπος.

'Ενώ λοιπόν ό αϊμαλάτως έσυλλογίζετο αυτά, ή θαλαμηγός έπλεε με δ-

λην της την ταχύτητα επί τής γαληνιαίας θαλάσσης.

'Ήτο ώραία έπέρα, σεληνοφώτιστος, και μόλις μία έλαφρά αύρα έρρυτίδωνε την έπιφάνειαν. Δέν ήτο θάλασσα έκείνη, άλλά μία μεγάλη άργυρά λιμνη, εις την όποιαν εκινούντο μυριάδες ίχθύων με φωσφορίζοντα λέπια, ενώ μακρόθεν, εις την άκτήν, έλαμπον ως άστρα ταναρίθμητα φώτα του Μονακό.

Είς πᾶσαν άλλην περίστασιν, ό Τώνης θα εθαύμαζεν αυτό τό πανόραμα' άλλά τώρα δέν έσυλλογίζετο παρά την κρίσιμον θέσιν, εις την όποιαν εύρέθη, από την υπερβολικήν του άφοβίαν και γενναιότητα.

'Επέρασεν ούτω μισή ώρα, όταν έξαφνα ό Τώνης ήκουσε κρότον θημάτων πλησίον του. 'Εστρεψε μηχανικώς την κεφαλήν κ' εκεί-κάτω, εις τό άκρον τής κλίμακος, ή οποία ώδήγει εις τούς θαλαμίσκους, διέκρινεν, είδεν, άνεγνώρισε... την μικράν Ναδία!

Την εκρατούσε από τό χέρι ένας γέρον ναύτης, τόν όποιον τό κοριτσάκι ήκολούθει τρομαγμένον.

'Η Ναδία εις τό πλοϊον!.. Πώς έγινετο αυτό; Πρό όλίγου, ό Τώνης δέν είχεν έρευνήσῃ παντού, χωρίς νανακαλύψῃ ούτε ήχος της;

Πρός στιγμὴν. έφαντάσθη, ότι ήτο θύμα αὐταπάτης. Κ' έτριψε δυο-τρεις φορές τά μάτια του δια να βεβαιωθῆ, ότι δέν ώνευρεύετο.

'Αλλ' όχι, ήτο πραγματικώς ή Ναδία, ή ίδια ή Ναδία. Την έδλεπε να προχωρῆ προς αυτόν και ήκουε μάλιστα τώρα τό παιδικό της βατάρισμα, ως κελάδημα πτηνοῦ, τό τόσο γνώριμον εις αυτόν και ήγαπημένον.

Τό προαίσθημά του λοιπόν δέν τόν είχε απατήσῃ. Την επαυρίσκειν εκεί! όπου έσκέφθη ότι θα ήτο. Και τό πρώτόν τού κίνημα, ή πρώτη του όρμή, ήτο να τρέξῃ, να τής εϊπῆ: «Μη φοβάσαι, Ναδία μου! Είμ' εγώ, ό αδελφός σου, και ήλθα να σε σώσω!»

'Αλλά κατώρθωσε να συγκρατηθῆ. Δέν θα ήτο φρόνιμον αυτό πού θα έκαμνε...

Ούτως ή Ναδία, συνοδευομένη πάντοτε από τόν ναύτην, διήλθεν άπ' έμπρός του, ενώ ό Τώνης, συνειθισμένος πλέον να κρύπτεται, εκράτησε και την άναπονήν του, από φόβον μη προδοθῆ. Εύτυχώς, αυτό δέν συνέβῃ. 'Ο ναύ-

της με τό κοριτσάκι έπροχώρησεν εις τό κατάστρωμα, χωρίς ναντιληθῆ την παρουσίαν του Τώνη.

Τότε μόνον ό μικρός μας φίλος άνένευσεν έλεύθερα και παρετήρησεν, όχι χωρίς εκπλήξιν, ότι ένας κρύος ιδρώς έβρεχεν όλον του τό σώμα.

'Εν τούτοις έξηκολούθησε να βλέπῃ μακρόθεν την Ναδίαν, ή οποία ήρχισε να παίξῃ μόνη της με τά παιγνίδια πού τής έδωσεν ό ναύτης, ενώ αυτός ήναψε την πίπαν του κ' έστρηίχθη εις την κουπαστήν, δια να καπνίσῃ, παρακολουθών με ρεμβόν βλέμμα την μακράν άργυράν αύλακα, την όποιαν άφινεν όπίσω του τό πλοϊον.

'Αλλά μετ' όλίγον, ή Ναδία έφάνη ότι εκουράσθη να παίξῃ μόνη της και, πλησιάσασα τόν γέροντα φύλακά της, ήρχισε να τόν τραβᾷ από τό μανίκι μ' έπιμονήν παιδικήν.

'Ο ναύτης, απησυχολημένος πάντοτε να κυτάξῃ την άρρώδη αύλακα, δέν έδωσε κατ' άρχάς προσοχήν. Εις τό τέλος όμως, θυμωθείς δια την έπιμονήν, με την όποιαν τό κοριτσάκι έξηκολούθει να τόν τραβᾷ από τό χέρι, έστράφη απότόμως και τό έσπρωξεν άγρίως.

'Η Ναδία, πού δέν τό έπερίμενεν αυτό, έχασε την ισορροπίαν κ' έπεσεν, εκβάλλουσα σπαρακτικᾶς κραυγᾶς, από τόν φόβον της μάλλον παρ' από τόν πόνον, όπως συμβαίνει συνήθως με τά μικρά παιδιά πού πίπτουν.

'Αλλ' αϊ κραυγαί αύται άντήχησαν εις την άδελφικήν καρδίαν του Τώνη, ό όποιος, χωρίς να ιδῆ ότι ή Ναδία δέν έπαθε τίποτα, χωρίς να σκεφθῆ καν την άπροσύννην του κινήματός του, έξώρμησεν εύθυσ από την κρύπτην του κ' έτρεξε προς την μικράν του φίλην, φωνάζων αυτήν την φοράν με όλην του την δύναμιν:

—Μη φοβάσαι, Ναδία μου, μήν κλαίει! 'Εγώ είμ' εδώ!

'Η μικρά, σηκωθεΐσα εκείνην την στιγμὴν, σά και άβλαβῆς, και άναγνωρίσασα τόν «αδελφόν της», έπαυσεν άμέσως τά κλάματα κ' έτρεξεν εις πρῶ-πάντησιν του με χαράν.

— Τώνη! έφώναξε, Τωνάκη μου!.. 'Αλλά δέν έπρόθεσσε να πῆ περισσότερα. 'Αλλως τε τό όνομα Τώνης ήτο μία από τάς όλίγας λέξεις πού κατώρθωσε να μάθῃ κατά την βραχείαν διαμονήν της εις τό σπιτάκι του ψαρά.

'Ο ναύτης, βλέπων ένα άγνωστον παιδί νονακύπη από τό σκότος και να όρμᾷ προς τό κοριτσάκι πού τῷ είχαν έμπιστευθῆ, έσπευτε να παρεντεθῆ και να τούς χωρίσῃ.

— 'Ε! του λόγου σου! είπε σείων τόν Τώνη, από πού ξεφύτρωσες και ποιός είσαι;

—'Από πού ξεφύτρωσα; δέν είνε δική είμαι; ο, θάργῃσης πολὺ να τό μάθης!

Και λέγων αυτά, ό μικρός ώρθώθη κ' εκορδώθη σαν πετειναράκι, δια να δείξῃ εις τόν ναύτην, ότι δέν τόν έφοβεΐτο.

'Ο γέρον όμως ήτο ύψηλός, διπλάσιος σχεδόν από τόν Τώνη, έφαινετο δυνατός κ' έφθανε να κάμη ένα κίνημα, δια να δείξῃ εις τόν μικρόν αυθάδη, ότι κάθε αντίστασις ήτο περιττή.

'Η Ναδία εῖς άλλου, έφθασε να κάμη ένα κίνημα, δια να δείξῃ εις τόν μικρόν αυθάδη, ότι κάθε αντίστασις ήτο περιττή.

'Η Ναδία εῖς άλλου, έφθασε να κάμη ένα κίνημα, δια να δείξῃ εις τόν μικρόν αυθάδη, ότι κάθε αντίστασις ήτο περιττή.

'Η σιγήν αυτή βεβαίως θα παρετεινετο, αν και τέταρτον πρόσωπον, τά έσπευσμένα βήματα του όποιου έκαμαν τόν Τώνη και τόν γέροντα ναύτην, να στραφούν, δέν επενέβαινε να την διακόψῃ.

Τε πρόσωπον αυτό ήτο ό πρίγκηψ Βόρις.

Είχεν αναβῆ από την καμπίναν του, δια ναναπνεύσῃ επί του καταστρώματος την έσπερινήν αύραν, όταν εΐλκυσαν την προσοχήν του αϊ κραυγαί τής μικρᾶς του αϊμαλάτου.

'Αμέσως έτρεξε προς τό μέρος της και παρ' όλίγον να πέσῃ άνασκελα όταν άνεγνώρισε πλησίον της τόν υϊόν του γέρου ψαρά, εις τόν όποιον πρό όλίγων εβδομάδων, είχε παραδώτῃ την άνεψίαν του.

'Ο πρίγκηψ Βόρις κατώρθωσεν εν τούτοις να συνέλθῃ και, έφορμήσας εναντίον του Τώνη, τόν ήρπασε και αυτός από τόν βραχίονα.

— Παληόπαιδο! του έφώναξε. 'Εδώ είσαι; 'Επιτέλους, σε κρατώ! Και, όπως είχε κάμη πρό όλίγου ό ύποτακτικός του, ήρχισε και αυτός να σείῃ τό δυστυχισμένον παιδί, να τό τραντάξῃ με όλην του

«'Η μικρά Ναδία εις τό πλοϊον!.. (Σελ. 344, στ. γ.)»

«'Η Ναδία έχασε την ισορροπίαν... (Σελ. 345, στ. α.)»

«Τώνη! έφώναξε, Τωνάκη μου!.. (Σελ. 345, στ. α.)»

«Μάλιστα! έφώναξε με δύναμιν, εγώ!» (Σελ. 345, στ. γ.)»

οιδα, Καμέλιαν, Μελαγχοίαν, Γεομανόλαι-
δα, Ροζεντάν, Λήθην, Κερκυμένον Θηου-
ρόν, Παρίαν, Αφροδίτην, Φρόνιαν, Νε-
ρόιδαν των Ανθέων.

Η Διάπλασις ασπάζεται τούς φίλους της:
Αθηναίων, Αστέρη (με γαία τὸ καινούργιο
σπίτι· ναι, εἶχα μίση γαίαν τὴν ἀσθένειά σου·
χαίρω πολὺ πού εἶσαι τώρα καλά·) Ν. Ι.
Σταυρ. (δὲν θὰ δημοσιεύῃ ὁ Γαλλικός· Γρί-
φος πού μου ἔστειλες, πρῶτον διότι εἶνε πα-
σίγνωστος· ἔπειτα θὰ ἔπρεπε νὰ ζωγραφισθῇ
καλά· δὲν ἔχει βέβαια στὸ τυπογραφεῖο Β πού
νὰ εἶναι μέσα του μικρὰ ἄλλα...)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Συνέχεια τοῦ 16οοῦ Διαγωνισμοῦ
Αυγούστου-Νοεμβρίου.
Αὐτὸς δὲν δεκτὰ μέχρι τῆς 14 Νοεμβρίου
551. Δεξιγράφοι
Ἐπίθετον πού ἐκφράζει
Ἐν χρώμα, ἂν ἐνώσης
Με ἄνθη, μίαν πόλιν
Εἰς νῆσον θὰ δηλώσῃ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιπεραίου
552. Λογοπαικτικὸς Δεξιγράφος
Ἄν ὁ λύτης μαε μπορεσῇ
—Πῶς, εἶνε δουλειὰ δική του—
Μ' ἕνα εἶ το Κόν νὰ γράψῃ,
Κράτος ὄχι γι' ἀμοιβή του!

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ 30οῦ φύλλου
380. Ἐκεῖνος (ἐκ, ὄντος) — 381. Εὐρύτας
(εὐ, ρά, τάς) — 382. Φαίος - φανός, — 383. Φα-
νός - φάρος.
384. Κ Α Ν 385. Τὸν κια.
Α Ρ Ω (Κωστάκη, Μα-
Μ Τ Δ ρία...) — 386 —
Κ Ι Κ Ε Ρ Ω Ν 388. 1. Ὁ λέων
Α Κ Μ Λ εἶνε ζῶον 2. Ὁ
Α Ι Ι χεῖμων εἶνε δι-
Μ Σ Α μῶς. 3. Τὸ κομι-
ζω σημαίνει φέ-
ρω. — 389. ΡΟΥΜΑΝΙΑ (Μάρου, Ἰόν,
πῦρ, Σάμος, Σαλαμίς, κῶνος, ρίς, Δοῦρα.)
— 390. Ἀνάθη ἄνθρωπος μὴ ἐπαίνει διὰ πλοῦτον.
— 391. Μ' ἔλυσε; εἶσαι ἔξυπνος! (Μ' ἔλ-
εἰς ἔξ - εἰς ε ἔξ - ὄπως.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
[15'—164]
Χρυσὴ Ἀκτίς, πρὸ τριῶν μηνῶν σου
ἔστειλα ἐπιστολήν. Διατί δὲν γράφεις;
Ὅχι γὰρ μ' ἔλησμόνησες.
Σενητευμένη Πιγκηροπούλα
[15'—165]
Ἐλλείψει χρόνον πᾶν ἀντάλλαγιν Μ.
Μυστικῶν, εὐδαιμοντῶ θερμῶν προτεί-
ναντας καὶ ἀπουτελιαντας.
Κόμμα τῶν Φιλελευθέρων

ΟΙ ΛΥΤΑΙ
ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
δύο καὶ ἄλλοις, ἀδιακρίτως φυλλαδίων,
ἐληφθησαν ἀπὸ 14—20 Σεπτεμβρίου.
ΑΘΗΝΑΙ: Νίνα Καρακώστα, Α. Α. Ἀλεξό-
πουλος, Ν. Α. Φραντζῆς, Α. Γ. Παπαδόπουλος,
Φ. Γ. Γιαννουλοπούλου, Ὀλγα Γ. Χιδήρογλου,
Φιλελεύθερο Προσφυγίον, Α. Κ. Μαρσάδης,
Εὐστάθ. Γ. Καρθαδῆς, Ι. Π. Σπύρου, Α. Ἰωαν-
νίδης, Χρ. Ν. Τσαμάλης, Σοφία Σπυροπούλου,
Μαρία Μ. Καλλέργη, Θ. Γ. Γεωργιάδης, Ἐλένη
Κ. Εδθμίου, Γερμανοπούς, Β. Χάστμαν, Γ.
Ὀλσεν, Χ. Βάνου, Ρ. Βαλμύλλερ, Π. Βαλλό-
τερ, Ἰωάννα Θ. Μπαρδα, Ἰουλίττα Σλασιμαν, Κ.
Μητσόπουλος, Ν. Γιούργας, Ν. Γ. Πόθος, Ι. Γ.
Χονδρογιάννης.
ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Α. Θ. Παπαδημητρίου.
ΑΡΓΟΥΣ: Ἀνδρέας Σ. Γεωργιάδου.
ΒΟΛΟΥ: Βοσκοπούλα τοῦ Πηλίου, Χαροίλαια
Κάτσινα.
ΙΘΑΚΗΣ: Μαρία Γ. Φρεσντινίου, Θεολ. Θ.
Λορένδος, Γ. Κ. Ραυτοπούλου, Λουίζα Βερ-
νίου, Ἀνδριάννα Α. Γεράτσου.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Α. Λεῦτ.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Κ. Καστανιάκης, Α. Θεοδο-
σίου, Π. Ν. Φωτόπουλος, Π. Α. Μονιμάκος.
ΚΑΡΑΪΤΣΗΣ: Ν. Σ. Τσάκας.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Κανόνι τοῦ Κιλκίς, Ὁραῖος
Εδελάδης, Σπ. Κονοφόρος, Σ. Α. Ἀσημακοπούλου
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Πόπη Γ. Καλλίση, Γ. Κ. Σου-
τάος, Ν. Θ. Θεοδόπουλος, Μ. Θ. Θεοδόπουλος.
ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Ν. Φ. Ρουβιγιάνης, Μίνα Α.
Κερκεντζῆ, Γ. Α. Κερκεντζῆς, Ἐρμιόνη Ι. Ἀ-
ναστασίου.
ΛΕΩΝΙΔΙΟΥ: Γ. Νεάρχος, Ἐλένη Τσουμάκη,
Γ. Χαροίλου.
ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ: Δοξασμένον Στέμμα.
ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Θ. Γ. Γεωργιάδης.
ΠΑΤΡΩΝ: Γ. Γ. Μαρκετός, Ν. Κίτσος, Κ.
Α. Ἀναστασοπούλου, Λέλα Χαριτάτου.
ΠΕΡΙΦΑΙΩΣ: Ζωή Σ. Μπαρέα, Σπ. Π. Πα-
πάς, Ν. Ἀνταναιοπούλης, Γ. Κ. Βένιος, Θ. Α.
Σακελλαρόπουλος, Α. Κ. Μηνιάτης, Ι. Καλα-
μάρας, Στυλ. Α. Στυλιανίδης.
ΣΥΡΟΥ: Α. Ε. Δάρας, Ν. Ε. Δάρας, Ζωή
Ἐπ. Παύλου, Ἐνας χωρίς ἰσογυστήν, Ἀθηνά
Σ. Ἀλεξάνδρου, Α. Α. Κοῆς, Α. Δ. Ριζοπούλου.
ΦΙΛΙΑΤΡΩΝ: Κατίνα Κασίμη.
ΧΑΛΚΙΔΕΩΝ: Α. Α. Μελεσιάνης.
ΧΑΛΚΙΔΑΣ: Ἀπ. Χρ. Λεμπέτης, Γ. Καγι-
σῆς, Τάκης Π. Θεοφρονιάτης.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ
Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερησίας
καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with subscription information: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ, Ἔσοτερικῶν, Ἐξωτερικῶν, Ἔτησια, Ἐξάμηνος, Τριμηνος, Ἰδρυθῆ τῷ 1879, Διευθυντῆς καὶ ἑκαστῆς ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Ἐν Ἀθήναις, 1 Ὀκτωβρίου 1916, Τιμὴ ἑκάστου φύλλου λ. 20, Ἐτος 38ον. - Ἀριθ. 44

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL
ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)
Ποῖος ἦταν αὐτός, ἔλεγαν, πού ἐξώ-
δευσε ὀλόκληρη περιουσία, γιὰ νὰ δια-
σκεδάσῃ ἐν ἀπόγευμα ἀπο-
κρηξ; Γι' αὐτό, δταν ὁ κτη-
ματίας βγήκε ἀπὸ τὸ ξενοδο-
χεῖο μετὰ τὴν Κολέττα, γιὰ
νὰνεθῆ σταμάξῃ, τὸ πλήθος
τῶν ἀνευφημήσῃ.

ἀγαπημένο σκοπὸ τοῦ Βραζιλιανοῦ. Ἐ-
τοῖ ἐξεστράτευσε, γιὰ νὰ πιάσῃ τὸν κα-
κοῦργο Ἀγκλάς, ὁ σενιὸρ Ζοζέ ντὰ
Σίλβα ντὲ Ἀλδαράδο.*
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.
Ὁ χαρτοπόλεμος
Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ ἐπιτυχία πού εἶχε
στὴν ἀναχώρησί του τὸ ἀνθρώπινο

αὐτοκίνητο, ἐξακολούθησε καὶ 'ς ὀλη
τὴν Ἀθηνίττα Τσεντράλε.
Ἄλλ' ἀπὸ πέρασε διὸ φορὲς αὐτὸ τὸ
δρόμο κι' ἄδειασε καμμιὰ δεκαριά σακ-
κούλες κομφετί, ὁ Ἀλδαράδο ἔνευσε στὸν
σωφῆρο του καὶ ταυτοκίνητο ἔστριψε σὲ
μια πάροδο τῆς Λεωφόρου, στὴν ὁδὸν
Ροζάριο. Ἀπὸ ἐκεῖ ἔφθασε στὴν προκυ-
μαῖα, ἀντικρὺ στὴν ἀποβά-
θρα, ἀπ' ὅπου ἔβρυγε τὸ βα-
πόρι πού διασχίζει τὸν δρμὸ
καὶ πηγαίνει στὸ Νικητεροῦ.
Ἄλλ' οἱ διαβάτες ἀπόρησαν πολὺ,
δταν εἶδαν ὅτι ὁ ἰδιοκτῆτης
τοῦ θαυμαστοῦ ἐκείνου ἀμα-
ξιοῦ, ἄφινε τὰ κεντρικά μέρη
τῆς πόλεως, ὅπου εἶχε τόση
ἐπιτυχία, γιὰ νὰ κρυφθῇ στὰ
προάστεια. Ὁ Ἀλδαράδο ὁ-
μῶς, χωρὶς νὰ τὸν μέλη γιὰ
τὰ σχόλια τοῦ πλήθους, ἐ-
φόρτωσε τὸ αὐτοκίνητο στὴ
μεγάλῃ σχεδία, συστήσας μόνον
τὰ προσέξουν τὸν διάκο-
σμό του, καὶ κατόπι μπῆκε
στὸ βαπόρι μετὰ τὴν Κολέττα
καὶ τὴν ἀκολουθία του.
Ἄλλ' οἱ πέντε ἔφθασαν στὸ
Νικητεροῦ, ὅπου ὁ χαρτοπό-
λεμος, στὸν παραλιακὸ δρό-
μο, ἔδινε κ' ἐπαίρνε. Μπῆκαν
παλὶ στὸ αὐτοκίνητο κι' ὁ
Ἀλδαράδο ἄρχισε νὰδαίεζῃ
τῆς σακκούλες του. Ἡ Κο-
λέττα ὁμῶς δὲν ἐδιασκεδάζε.
Προσπαθοῦτε νὰ μαντεύτῃ τί
ἐγύρευαν στὸ Νικητεροῦ, τί ἐ-
σήμανε αὕτῃ ἡ «κωμῶδια»
καὶ γιατί δὲν εἶχαν πάρῃ μαζὶ
τούς τὸν Ἰερρίκο. Ὁρισμέ-
νωσ, δὲν αὐτὰ ἦταν παραξένα!
Τώρα τὸ αὐτοκίνητο ἀνέ-
βαινε ἀπὸ ἕνα δρόμο κάθετο
στὴν προκυμαῖα καὶ τριγυρι-
σμένο ἀπὸ βίλλες, ὅπου οἱ
διαβάτες ἦταν ἀρατοί.
Ἄλλ' οἱ πέντε ἔφθασε καμμιὰ ἐ-

*Συγχρόνως, ἀπὸ τῆς μεριὰ κι' ἀπὸ τῆς ἄλλης τοῦ αὐτοκινήτου... (Σελ. 350, στ. γ')